Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Nr. 22 Warszawa, 20 kwietnia 1936 r. Rok XVIII

T R E Ś C:

SPRAWY HANDLOWO-TARYFOWE.

104.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: PRZEMYSŁU I HANDLU, OPIEKI SPOŁECZNEJ ORAZ SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 15 lipca 1935 r.

o przechowywaniu karbidu przez zakłady przemysłowe.

(Przedruk z „Dz. U. R. P." Nr. 59 z dnia 10.VIII. 35 r., poz. 383).

Na podstawie art. 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) zarządza się co następuje:

R o z d z i a ł I.

Przepisy ogólne.

§ 1. Przechowywanie karbidu (węglika wapnia) lub mieszanin karbidowych przez zakłady przemysłowe może być uskuteczniane tylko przy zachowaniu przepisów, ustalonych rozporządzeniem niniejszem.

§ 2. (1) Karbid wolno przechowywać jedynie w naczyniach suchych, szczelnych i szczelnie zamkniętych. Naczynia te powinny posiadać napis: „Karbid. Chronić przed wilgocią".

(2) Do otwierania naczyń z karbidem (bębnów karbidowych) nie wolno używać płomienia lub narzędzia rozgrzanego, czy też wytwarzającego iskry.

(3) Resztki pyłu karbidowego należy zawsze usuwać z bębna możliwie dokładnie. Resztki tego pyłu należy zniszczyć przynajmniej w 10-krotnej na wagę ilości wody, na wolnem powietrzu, zdala od wszelkiego otwartego płomienia lub żaru, w tym stopniu, aż gaz przestanie się zupełnie wydobywać.

(4) Resztek karbidu nie wolno wrzucać do zbiorników wód naturalnych, kanałów lub ścieków publicznych. Odprowadzanie do kanałów jest dozwolone po przynajmniej 100-krotnem rozcieńczeniu wodą.

(5) Wspólne przechowywanie materjałów łatwozapalnych, w trwałem opakowaniu, dozwolone jest tylko w takich składach karbidu, w których ani karbidu, ani łatwozapalanych materjałów i płynów nie przepakowuje się i nie przelewa.

(6) Nie jest dozwolone wspólne przechowywanie płynnego powietrza, płynnego tlenu oraz sprężonego chloru z karbidem.

§ 3. Karbidu nie wolno przechowywać w podziemiach lub w piwnicach.

§ 4. Palenie tytoniu oraz przebywanie z przedmiotami żarzącemi się lub płonącemi w składach karbidu, jak i w ich pobliżu jest wzbronione.

§ 5. Do projektu urządzenia składów, przedstawionego do zatwierdzenia władzom przemysłowym, należy dołączyć w 3 egzemplarzach: opis, rysunek budowlany składu w skali 1:100, plan sytuacyjny w skali 1:500, uwidaczniający zabudowanie terenu w promieniu 20 m dokoła składu (mury, drzwi i okna wychodzące na skład i t. p.) oraz plan orjentacyjny w skali 1:10000.

Rozdział II.

Pomieszczenia składowe.

§ 6. (1) Składy karbidu wolno urządzać w budynkach niezamieszkałych, przeznaczonych jedynie do tego celu, oddalonych conajmniej 5 m od budynków, granic sąsiednich gruntów i dróg publicznych, o ile przepisy budowlane nie wymagają zachowania większej odległości.

(2) Pomieszczenia składowe powinny posiadać urządzenia ochronne od wyładowań atmosferycznych (odgromniki).

(3) Pomieszczenie składowe powinno być suche, jasne i dobrze przewietrzane, posiadać lekki dach skutecznie zabezpieczający przed opadami atmosferycznemi; podłoga składu powinna znajdować się conajmniej 30 cm nad terenem i musi być oddzielona od ziemi zapomocą 30 cm warstwy izolacyjnej, zabezpieczającej przed wilgocią (piasek, glina i t. p.), bądź też zapomocą izolacji powietrznej.

(4) Przekrój kanału wentylacyjnego nie może być mniejszy niż 14×27 cm, tj. 378 cm^2 na każde 20 m^2 podłogi składu.

(5) Kanały wentylacyjne powinny być wyprowadzone niemniej niż 1,50 m ponad kalenicę dachu. Nazewnątrz otwory kanałów wentylacyjnych powinny być zabezpieczone przed opadami atmosferycznemi.

(6) Urządzenie składów w miejscach nizinnych, gdzie są możliwe zalewy, jest wzbronione.

(7) Jeśli do oświetlenia pomieszczenia składowego ma być użyte oświetlenie sztuczne, wówczas do tego oświetlenia powinny być użyte żarówki elektryczne, zaopatrzone w armaturę gazoszczelną, przyczem instalacja elektryczna (bezpieczniki, włączniki itp.) powinny znajdować się nazewnątrz pomieszczenia składowego i być od niego gazoszczelnie oddzielone lub powinny odpowiadać normom Stowarzyszenia Elektryków Polskich PNE 10, PNE 17 i PNE 30, dotyczącym pomieszczeń w których znajdują się gazy wybuchowe lub pył węglowy.

(8) Użycie otwartego płomienia dozwolone jest tylko przy oświetleniu zzewnątrz, jeśli otwarty płomień oddalony jest od drzwi i otwieralnych okien pomieszczenia składowego co najmniej 3 m, umieszczony za szybami z grubego szkła, nieotwieralnemi i założonemi gazoszczelnie.

(9) Ogrzewanie składów jest niedozwolone.

(10) W każdym składzie może być otwarte tylko jedno naczynie z karbidem. Większa ilość otwartych naczyń jest dozwolona tylko wówczas, jeżeli zawartość karbidu w nich nie przekracza dziennego zapotrzebowania.

(11) Naczynia otwarte należy zabezpieczyć przed dostępem wilgoci i wody.

(12) Drzwi składów muszą się otwierać nazewnątrz, przyczem przejścia prowadzące do drzwi w składzie powinny być zawsze swobodne.

(13) Na wszystkich drzwiach należy umieścić tablice ostrzegawcze z napisem: „Skład karbidu! Nieupoważnionym wstęp wzbroniony! Nie zbliżać się i nie wchodzić z otwartym ogniem! Palenie tytoniu surowo wzbronione! Do gaszeniu pożaru nie używać wody".

Przechowywanie karbidu na wolnem powietrzu.

§ 7. (1) Na wolnem powietrzu można przechowywać karbid jedynie w naczyniach zamkniętych, w odległości conajmniej 10 m od budynków, sąsiednich gruntów i dróg publicznych, o ile przepisy budowlane nie wymagają zachowania większej odległości.

(2) Miejsce zajmowane przez skład powinno być pewnie zabezpieczone przed dostaniem się wody.

(3) Naczynia z karbidem należy przechowywać na pomoście, umieszczonym conajmniej 30 cm nad powierzchnią ziemi.

(4) Naczynia należy osłonić dachem.

(5) Skład należy odgrodzić ze wszystkich stron płotem, drutem kolczastym lub siatką drucianą w taki sposób, aby uniemożliwić dostęp do składu osobom postronnym, przyczem naczynia z karbidem powinny się znajdować w odległości 5 m od ogrodzenia.

(6) Używanie przestrzeni między naczyniami z karbidem i oparkanieniem dla przechowywania jakichkolwiek przedmiotów palnych jest wzbronione.

(7) Przy każdym dojściu do składu powinna się znajdować na widocznem miejscu tabliczka ostrzegawcza z napisem: „Skład karbidu! Nieupoważnionym wstęp wzbroniony! Do gaszenia pożaru nie używać wody!"

(8) W pobliżu należy trzymać w pogotowiu ziemię, piasek lub gaśnice bezwodne. Nie jest dozwolone używanie gaśnic, zawierających związki chloru.

Przechowywanie karbidu w pobliżu wytwornic acetylenowych.

§ 8. (1) W pomieszczeniach, w których czynne są wytwornice acetylenowe, wolno przechowywać następujące ilości karbidu:

I. jeśli ładunek karbidu każdej wytwornicy nie przekracza 10 kg:

a) w naczyniach otwartych — ilość karbidu nieprzekraczającą dziennego zapotrzebowania i

b) w naczyniach zamkniętych — najwyżej 200 kg;

II. jeśli ładunek karbidu wytwornicy przekracza 10 kg:

a) w naczyniach otwartych — ilość karbidu, nieprzekraczającą dziennego zapotrzebowania i

b) w naczyniach zamkniętych — najwyżej 1000 kg.

Naczynia z karbidem należy ustawić na podwyższeniu.

(2) Karbid przeznaczony dla wytwornic pracujących na wolnem powietrzu, może być przechowywany w pobliżu wytwornic, w ilościach nieprzekraczających podanych w pkt. 1 paragrafu niniejszego, jeśli:

a) odległość naczyń z karbidem od wszelkiego płomienia lub żaru będzie nie mniejsza niż 10 m,

b) naczynia z karbidem będą ustawione na podwyższeniu, wysokości conajmniej 0,5 m,

c) naczynia z karbidem będą skutecznie zabezpieczone przed opadami atmosferycznemi (nieprzemakalne płachty itp.).

(3) Naczynia otwarte należy zabezpieczyć przed dostępem wody i wilgoci.

(4) Większe ilości karbidu należy przechowywać w oddzielnych składach, odpowiadających wymaganiom rozporządzenia niniejszego.

Rozdział III.

Zastosowanie przepisów do składów już istniejących.

§ 9. (1) Dostosowanie istniejących składów karbidu do wymagań rozporządzenia niniejszego powinno nastąpić najdalej w ciągu 2 lat od wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

(2) Właściciele składów już istniejących, zamierzający dokonać przebudowy składów, obowiązani są do uzyskania zatwierdzenia projektu urządzenia, przyczem zatwierdzenie to uzależnia się od dostosowania urządzenia składu do wymagań rozporządzenia niniejszego.

Odchylenia od zastosowania przepisów niniejszych.

§ 10. W stosunku do zakładów, w których wytwarza się lub przerabia karbid na wszelkie inne związku lub preparaty oprócz acetylenu — mają zastosowanie tylko § 2 ust. 2, 3, 4, 5 i 6, § 3 § 4 oraz § 8; w stosunku do zakładów przechowujących karbid w ilościach do 100 kg jak również do 200 kg, w tym ostatnim przypadku jeśli ilość karbidu ponad 100 kg przechowuje się w naczyniach szczelnych i szczelnie zamkniętych, a naczynia te wydają się jedynie w stanie zamkniętym — mają zastosowanie tylko § 2 ust. 2, 3, 4 i 6, § 3 oraz § 6 ust. 11.

§ 11. Władza przemysłowa II instancji w porozumieniu z okręgowym inspektoratem pracy może zezwalać w poszczególnych przypadkach na odchylenia od zastosowania wymagań zawartych w rozporządzeniu niniejszem, jeśli sposób przechowywania karbidu daje gwarancje trwałego bezpieczeństwa.

Postanowienia karne.

§ 12. Kto wykracza przeciwko przepisom rozporządzenia niniejszego, podlega karze określonej w art. 126 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350).

Postanowienia końcowe.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 30 dni od dnia ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy, wydane w przedmiotach unormowanych rozporządzeniem niniejszem.

Minister Przemysłu i Handlu:
H. Floyar-Rajchman

Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorkowski*

Minister Spraw Wewnętrznych:
Marjan Zyndram-Kościałkowski.

Nr. H. P. I. 1a/20 z dn. 18.III. 1936 r.

„Postanowienia powyższego rozporządzenia należy stosować również do magazynów kolejowych, w których przechowuje się karbid".

105.

Nr. HP. I. 1/50 z dnia 28 marca 1936 r. w sprawie uzupełnienia „Przepisów służbowych o odprawie i przewozie towarów na kolejach żelaznych" (Nr. H. 2).

W przepisach służbowych o odprawie i przewozie towarów na kolejach żelaznych, na str. 238, po 1-szym ustępie punktu 8-go w § 40 umieszcza się nowe zdanie o treści następującej:

„Należność pobraną za telegram, zawierający zlecenie dodatkowe wpisuje stacja nadania we wtórniku listu przewozowego".

SPRAWY RUCHU KOLEJOWEGO.

106.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 24 marca 1936 r. Nr. R. T. V. 120/5 w sprawie prowadzenia „Książki obrotu wagonów".

Uchylając częściowo postanowienia Przepisów o gospodarce wagonami towarowemi (G. W. T. — Nr. R 2), § 44, pkt. 4 dozwala się nie wpisywać do książek obrotów wagonów (P. K. P. serja R Nr. 9) wagonów przychodzących do stacyj na krótki postój, po którym są wysyłane ze stacyj w stanie próżnym, w kierunku biegu wagonów próżnych.

Dotyczy to zwłaszcza stacyj zbiorczych i tych węzłowych, do których kierowane są ze stacyj pośrednich i z przyległych odcinków wagony dysponowane następnie do innych stacyj.

Wagony takie, jeżeli są wysyłane wyjątkowo w kierunku przeciwnym biegowi wagonów próżnych, mają być wpisywane do książek obrotu wagonów.

W instrukcji Nr. R 29 należy odnotować to rozporządzenie przy wskazówkach do § 44, pkt. 4".

107.

Nr. R. T. V. 140/12 z dnia 31 marca 1936 r. w sprawie zmian w Umowie o wzajemnem używaniu wagonów towarowych w komunikacji międzynarodowej (R. I. V.) spisanej w Stockholmie i w Przepisach wykonawczych i objaśnieniach do Umowy o wzajemnem używaniu wagonów towarowych w komunikacji międzynarodowej (P. W. R. I. V.).

Wobec zawarcia przez Ministerstwo Komunikacji porozumienia z Zarządem Kolei Nord Milano w sprawie stosowania od dnia 1 maja 1936 r. postanowień Umowy R. I. V. we wzajemnych stosunkach, należy w Umowie o wzajemnem używaniu wagonów towarowych w komunikacji międzynarodowej (R. I. V. — Nr. R. 7) i w Przepisach wykonawczych i objaśnieniach do Umowy o wzajemnem używaniu wagonów towarowych w komunikacji międzynarodowej (P. W. R. I. V. — Nr. R. 8) wprowadzić następujące zmiany z ważnością od dnia 1 czerwca 1936 r.

1) w Umowie o wzajemnem używaniu wagonów towarowych w komunikacji międzynarodowej (R. I. V.) w Dodatku I:

na str. 184, w ustępie „Włochy", przy Nr. bież. 60, po prawej stronie w rubryce „W komunikacji z koleją pod numerem" wpisać cyfrę „69",

na str. 186, w ustępie „Polska", przy Nr. bież. 69, po prawej stronie w rubryce „W komunikacji z koleją pod numerem", pomiędzy cyframi „59" i „61" wstawić cyfrę „60".

2) w Przepisach wykonawczych i objaśnieniach do Umowy o wzajemnem używaniu wagonów towarowych w komunikacji międzynarodowej (P. W R. I. V.):

na str. 7, w postanowieniach do § 1, pkt. 1, ust. 1 w wierszu piątym od dołu wykreślić „5. Kolej Żel. Nord Milano",

w wierszu czwartym od dołu cyfrę „6" poprawić na „5",

w wierszu trzecim od dołu cyfrę „7" poprawić na „6".

SPRAWY MECHANICZNO-KOLEJOWE.

108.

Nr. M. W. VI. 667/10/35 z dnia 27 marca 1936 r.

WYNIKI

XI KONKURSU NA WYNALAZKI, PROJEKTY I WNIOSKI URZĘDNIKÓW M. K. I PRACOWNIKÓW P. K. P.

A. Wykaz prac nagrodzonych.

Nr. porz.	Nazwisko i Imię autora	Stanowisko służbowe	Treść pracy	Kat. nagr.	Wys. nagr. w zł.	Orzeczenie Komisji
1	Inż. Dadak Mieczysław	Kierownik działu Zab. ruchu pociąg. D.O.K.P. Lwów	Podwójny zamek zależności od zwrotnic.	II	300	Należy zastosować na P. K. P.
2	Jasnos Władysław	Robotnik parowozowni w Łazach, D.O.K.P. Warszawa.	Maska gazowa.	II	300	Wynalazek daje lepsze zabezpieczenie przy użyciu masek gazowych.
3	Inż. Jungier Mieczysław	Kierownik Biura technicznego Warsztatów gł. w Pruszkowie D.O.K.P. Warszawa.	Przyrząd do zalewania panwi systemu M. C.	II	300	Należy zastosować na P. K. P.
4	Skwieciński Stanisław	Pom. techn. Wydz. Drogowego D.O.K.P. Poznań.	Urządzenie do powrotu popychacza ze szlaku.	II	300	Należy zastosować na P. K. P.
5	Inż. Grzebieniowski Tadeusz	Praktykant w Oddz. Mechan. D.O.K.P. Kraków.	Ulepszenia niektórych części hamulców kolejow.	II	250	Myśl nie jest nowa, lecz sposób zastosowania odmienny od obecnie praktykowanych. Należy przedstawić rysunki wykonawcze dla sporządzenia próbnego modelu.
6	Bartoszewicz Wacław	St. zawiadowca odcinka drogow. D.O.K.P. Warszawa.	Podpórka do drągów hakowych.	II	200	Należy zastosować na P. K. P.
7	Kallik Franciszek	Zawiadowca warsztatu sygnałowego D.O.K.P. Lwów.	Zabezpieczenie zamka wykolejnicy przed odjęciem.	III	150	Należy zastosować na P. K. P.
8	Silewicz Mieczysław	Tokarz warsztatów gł. w Skarżysko-Kamiennej D.O.K.P. Radom.	Pyszczek do prądownicy pożarowej.	III	150	Należy zastosować na P. K. P. Dyrekcja Radomska powinna wykonać 8 modeli i przesłać do M. K. dla rozesłania innym Dyrekcjom na wzór.
9	Cich Józef	Majster warsztatów gł. w Nowym Sączu, D.O. K.P. Kraków.	Przyrząd do ręcznej obróbki niektórych części hamulcowych.	III	100	Nadaje się do zastosowania na P. K. P.
10	Jordan Bronisław	Pom. zaw. sekcji war. gł. w Bydgoszczy D.O.K.P. Toruń.	Przyrząd do szlifowania cylindrów młotków pneumatycznych.	III	100	Nadaje się do zastosowania na P. K. P.

Nr. porz.	Nazwisko i Imię autora	Stanowisko służbowe	Treść pracy	Kat. nagr.	Wys. nagr. w zł.	Orzeczenie Komisji
11	Iwanicki Kazimierz	Zawiadowca odcinka drogowego Kielce, D.O.K.P. Radom.	Przyrząd do pomiaru zużytych szyn.	III	100	Chociaż wynalazek nie daje dostatecznej gwarancji co do dokładności pomiaru, jednakże może znaleść zastosowanie ze względu na prostotę konstrukcji.
12	Kordziałek Władysław	Ślusarz warsztatów gł. Warszawa — Praga, D.O.K.P. Warszawa.	Przyrząd do frezowania koszulek suwakowych.	III	100	Nadaje się do zastosowania na P. K. P.
13	Kozłowski Józef	Rzemieślnik warszt. sygnał. w Brześciu n/B. D.O.K.P. Wilno.	Projekt grupowego blokowania.	III	100	Może być stosowany w niektórych wypadkach na mniejszych stacjach.
14	Maćkowiak Władysław	Kierownik partji rzemieślniczej warszt. gł. w Poznaniu.	Wytłaczarka do tulei suwakowych	III	100	Nadaje się do zastosowania na P. K. P.
15	Pyszny Jan	Pom. zaw. sekcji warszt. gł. w Poznaniu, DOKP. Poznań.	Przyrząd do skręcania nakrętek zespórek sufitowych w kotłach parowozowych.	III	100	Nadaje się do zastosowania na P. K. P.
16	Sabatowski Piotr	Tokarz warsztatów gł. w SkarżyskuKamiennej, D.O.K.P. Radom.	Przyrząd do wytaczania otworów stożkowych i cylindrycznych w wiązarach parowozowych.	III	100	Rozwiązania tego zagadnienia istnieją lepsze, ze względu jednak na miejscowe warunki przynosi korzyść.
17	Gerhardt Marcin	Ślusarz warsztatów gł. w Nowym Sączu, D.O.K.P. Kraków.	Przyrząd do zaciskania klinów przy maźnicach.	IV	50	Nadaje się do zastosowania na P. K. P.
18	Gruszczyński Franciszek	Majster warszt. gł. we Lwowie, D. O. K. P. Lwów.	Przyrząd do naprawy manometrów.	IV	50	Nadaje się do zastosowania na P. K. P.
19	Pawlikowski Adam	Zaw. sekcji warszt. w Nowym Sączu DOKP. Kraków.	Przyrząd do mierzenia panwi łożysk parowozow.	IV	50	Nadaje się do zastosowania na P. K. P.
20	Stempel Rudolf	Majster warszt. gł. we Lwowie, D. O. K. P. Lwów.	Przyrząd do obracania smoczków podczas naprawy.	IV	50	Nadaje się do zastosowania na P. K. P.
21	Wasilewski Stanisław	Pom. Zaw. sekcji w warsztatach Warszawa — Praga D.O.K.P. Warszawa.	Przyrząd do gięcia rur parowych.	IV	50	Usprawnia w pewnych wypadkach pracę.

SPRAWY ZASOBÓW KOLEJOWYCH.

109.

Nr. MZ. IX. 914/16 z dnia 9 marca 1936 r. w sprawie materjałów które mogą być odbierane bez orzeczeń Centralnego Laboratorjum Badawczego.

Celem sprawnego zaopatrywania miejsc pracy w materjały stałego użytku, które nie wymagają specjalnych badań analitycznych i mogą być odbierane na podstawie prostych prób, bez uszczerbku co do określenia ich jakości, poleca się odbiory tych materjałów przeprowadzać we własnym zakresie Dyrekcji bez udziału Centr. Laboratorjum Badawczego.

W wyjątkowych jednak wypadkach, o ile zajdą sporne kwestje z firmą przy odbiorach niżej wyszczególnionych materjałów lub, w razie niemożności uzyskania zgodnej, jednolitej opinji członków Komisji Odbiorczej, Dyrekcja obowiązana jest przesyłać zakwestjonowane materjały do orzeczenia Centralnego Laboratorjum Badawczego.

Wykaz materjałów, które mogą być odbierane bez orzeczeń C. L. Badawczego.

(w/g mianown. materjałów).

W dziale I.

Nr. 7 węgiel drzewny.

W dziale II.

Nr. 13	pochodnie
50	grzybki mosiężne do palników
51 — 54	knoty do lamp
60	obrączki pod klosze
62 i 63	osady do palników
67 — 70	palniki
75 i 76	reflektory
80 i 81	zbiorniki do latarń i lamp
90 — 110 112 — 350	części do lamp naftowo-żarowych, do gazowego oświetlenia wagonów i parowozów.

W dziale III.

Nr. 103	przewód 1-żyłowy dzwonkowy
113	przewód w izolacji gumowej
121	puszki rozgałęźne
155	zaciski do tymczasowego łączenia przewodów
158 — 161	złączniki rurkowe miedziane i glinowe
170 — 297	części do aparatów telegraficznych, telefonicznych, łączalni telefonicznych i telegr., materjały do sygnalizacji akustycznej i dzwonkowej
310 — 349	części: urządzeń radjowych, do zegarów, ochronniki do aparatów telefonicznych łączalni i części ochronników i odgromników
360 — 365 i 374	bieguny do ogniw galwanicznych i korki z rurką
400 i 401	pokrywki do ogniw i zaciski mosiężne
418	przyciski dzwonkowe
700 — 752	dodatki do materjałów prądu silnego
880 — 899	fajki i tulejki porcelanowe
950 — 1140	bezpieczniki i części do nich, wyłączniki i przełączniki, gniazda wtyczkowe i wtyczki, oprawki i części do lamp elektrycznych
1184	żarówki do łączalni telefonicznych
1239 — 1297	części elektrycznego oświetlenia wagonów
1325 — 1353	" " " "
1358 — 1445	" " " "
1493 — 1497	ebonit i fibra
1499	fibra w rurkach
1511	płótno olejowe
1513	siatki i płyty uziemniające
1515 — 1518	taśmy izolacyjne
1521	tektura prasowana w arkuszach
1523	uchwyty ścienne do przewodów i kabli
2040	spłonki - petardy ostrzegawcze.

W dziale V.

Nr. 87 — 103	sączki gliniane (dreny)
115 — 117	gips
133 — 137	kafle niepolewane
139 — 143	„ polewane
167	grysik
275	płytki terrakotowe ozdobne
277	płytki terrakotowe zwyczajne
257	płyty betonowe chodnikowe
373 — 377	tłuczeń
387	trzcina.

W dziale VI.

Nr. 216	drut żelazny, miękki
242	łańcuchy kute, niekalibrowane
253 — 255	siatki z drutu żel. nieocynkowanego
261	sprężyny do siedzeń i oparć wagonowych
280 — 284 296 — 301	nity blacharskie i bednarskie
330 — 332 335 — 337	podkładki pod nasrubki
390 — 414	zatyczki żelazne
436 — 445	gwoździe żel. drutowe
460 — 491 500 — 503	wkręty do drzewa i metali
520 — 553	części do pieców
553 — 560	ruszty (odlewy) i śruby do pieców
570 — 670	okucia budowlane
755 — 759	świdry do drzewa „Irvin"
762 — 785	„ do drzewa
788 — 798	„ „ „ i grzechotek
804 — 813	„ „ metali
849	haki do rynien
887	plomby blaszane
894	skówki do trzonów
901	sprzączki różne.

W dziale VII.

Nr. 60	plomby ołowiane
284	łańcuszki mosiężne
300	drut miedziany do spawania
301 — 303	pałeczki stalowe i żeliwne.

W dziale VIII.

Nr. 237	styliska do łopat parowozowych
249	toporzyska
251 — 254	trzonki.

W dziale IX.

Nr. 1 — 4	chodniki
9	drelich
12	flanela
15	knot bawełniany (do maźnic)
51 — 55	taśmy bawełniane, konopne i utrechtowe
70 — 123	wyroby powroźnicze, i szmuklerskie
180 — 188	skóra juchtowa tylko do obszycia harmonii rączek wagonów, kabli oraz na kurzochrony
195	troki do szycia pasów
209 — 212	tektura
295 — 312	materjały izolacyjne do uszczelnień
394	szczotki do czyszczenia zębów

530 — 532	czyściwo
535 — 610	igły, korki, miotły, obicia, papiery i płótna szmerglowe, karborundowe, pomeksy, trawy, wełny i t. p.

W dziale X.

Nr. 130 — 157	chemikalja (różne)
184 — 186	kreda
207 — 223	chemikalja (różne)
234	naftalina
248	płyn do czyszczenia metali
250	pomadka do czyszczenia metali
280 — 282	sole (glauberska, kuchenna i skażona)
297	trutka na szczury i myszy
310	wosk ziemny
315	werniks
317	zaprawa do podłóg.

W dziale XI.

Nr. 1 — 61	wyroby szklane
125 — 150	,, fajansowe i porcelanowe
375	słoje z przytartemi pokrywami.

W dziale XII.

Nr. 320	nakrętki śrub nastawnic
3093	prądownice do węży

W dziale XIII.

Wszystkie materjały.

W dziale XIV.

Nr. 15	hełmy strażackie
120	tkanina gumowana
121	,, nasycona

W dziale XV.

Nr. 1 — 2	gąbki
54 — 59	kamienie toczakowe
72 — 76	osełki
84 — 86	szczotki druciane
109 — 117	szczotki
123	ścierki flanelowe
135	trzepaczki
140 — 146	wycieraczki do nóg
170 — 195	opakowanie
215 — 218	tygle
220	ustniki do trąbek sygnałowych
	oraz nieobjęte mianownictwem materjałów:
	trąbki sygnałowe
	gwizdawki sygnałowe
	chorągiewki sygnałowe.

Materjały, które w przyszłości zajmą wolne numery należy każdorazowo uzgadniać.

110.

Nr. M. Z. IX. 913/9 z dn. 19 marca 1936 r. o potwierdzeniu zarządzenia M. K. w sprawie zestawienia wykazów na zbędne materjały.

W Dz. Urz. Ministerstwa Komunikacji z dn. 16.XII. 1930 r. Nr. 28, poz. 223, ogłoszono zarządzenie M. K. o zestawieniu przez D. O. K. P. (raz do roku, t. j. 1.VIII.) wykazów zbędnych lub nadmiernych ilości materjałów, dla komunikowania sobie wzajemnie, celem ich wykorzystania.

Zarządzenie to nie jest należycie przestrzegane, wskutek czego bywają wypadki, że D. O. K. P. zakupują materjały, które inne D. O. K. P. posiadają w nadmiernej ilości.

Ten sposób gospodarowania jest karygodny, zwłaszcza w dzisiejszych czasach, gdy przeprowadzenie oszczędności w wydatkach państwowych staje się koniecznością.

Przypominając jeszcze raz zarządzenie, ogłoszone w wyżej wymienionym Dz. Urz. M. K. Nr. 28, poleca się zwrócenie specjalnej uwagi na powyższe podległym organom i pociąganie do odpowiedzialności winnych nieprzestrzegania powyższych zarządzeń.

SPRAWY DRÓG KOŁOWYCH.

111.

Regulamin egzaminowania kandydatów na kierowców pojazdów mechanicznych z dnia 25 marca 1936 r. Nr. D. R. 128/1/2.

CZĘŚĆ I.

Zasady ogólne.

§ 1. Egzaminowania dokonują egzaminatorzy, powołani przez Automobilklub Polski w myśl postanowień niniejszego regulaminu, w miejscu tudzież i w terminach, zgóry ustalonych i podanych do wiadomości publicznej przez wywieszenie w lokalach powiatowych i wojewódzkich władz administracji ogólnej, oraz w lokalach Biur Technicznych Automobilklubu Polski.

§ 2. Automobilklub Polski (Biuro Techniczne) wyznaczy stałą kolejność pracy egzaminatorów i rozdziela pracę pomiędzy egzaminatorami, jeśli w jednej miejscowości zostanie powołanych kilku egzaminatorów.

§ 3. Za zgodą Automobilklubu Polski (Biura Technicznego) egzamin może się odbyć poza miejscowością będącą siedzibą Biura Technicznego w przypadku, jeśli kandydat zwróci Automobilklubowi Polski koszta przejazdu egzaminatorów według stawek, ustalonych przez Automobilklub Polski.

§ 4. Kandydat odbywa egzamin na dostarczonym przez siebie samochodzie lub motocyklu.

§ 5. Przed przystąpieniem do egzaminu, egzaminator obowiązany jest do stwierdzenia w sposób niewątpliwy tożsamości osoby kandydata na podstawie jego dokumentów osobistych.

§ 6. Egzaminatora w czasie egzaminu obowiązuje uprzejme i taktowne zachowanie się.

§ 7. Egzaminator może przerwać egzamin w razie niewłaściwego zachowywania się kandydata. Dokończenie egzaminu w takim przypadku odbywa się w obecności drugiego jeszcze przedstawiciela Biura Technicznego Automobilklubu Polski w terminie, wyznaczonym specjalnie przez to Biuro.

§ 8. W razie zgłoszenia przez kandydata reklamacji do Biura Technicznego Automobilklubu Polski na niewłaściwe zachowanie się egzaminatora, lub na niesłuszną ocenę egzaminatora, Biuro Techniczne Automobilklubu Polski przeprowadzi bezzwłocznie powtórzenie egzaminu przez innego egzaminatora, albo przez tego samego egzaminatora w obecności drugiego jeszcze przedstawiciela Biura Technicznego, posiadającego kwalifikacje na egzaminatora. Reklamacje, niezgłoszone przez kandydatów bezpośrednio po zakończeniu egzaminu, nie będą uwzględniane.

Reklamujący wnosi opłatę w wysokości 50% pełnej stawki egzaminacyjnej, przy zgłaszaniu reklamacji na niesłuszną ocenę. Opłata ta nie ulega zwrotowi w razie stwierdzenia niesłuszności reklamacji.

§ 9. Jeżeli podczas egzaminu kandydat wykazuje nadmierne zdenerwowanie, które może ujemnie wpłynąć na ocenę jego kwalifikacyj, egzaminator powinien odroczyć egzamin; dokończenie egzaminu następuje wówczas w terminie egzaminacyjnym, obranym przez kandydata, nie później jednakże, niż w ciągu 7 dni.

§ 10. Egzaminator ocenia wynik egzaminu z zakresu, przewidzianego w części II i III niniejszego regulaminu, według uznania i sumienia, mając na uwadze, że z wykonywaniem pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych związaną jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego.

§ 11. Egzaminator komunikuje kandydatowi wynik egzaminu bezpośrednio po zakończeniu egzaminu. W razie wyniku niedostatecznego, egzaminator podaje krótkie motywy oceny, aby kandydat wiedział, jakich brak mu wiadomości, wymaganych od kandydata.

Jeśli pomimo pewnych braków wiadomości egzaminator uzna za możliwe ocenić wynik jako dostateczny, powinien na nie zwrócić uwagę kandydata i pouczyć go o tem, jak je ma uzupełnić.

§ 12. Wynik egzaminu ocenia się jako dostateczny, jeśli kandydat posiada potrzebne wiadomości teoretyczne, oraz praktyczną umiejętność prowadzenia pojazdu.

§ 13. Jeśli wynik egzaminu jest w całości lub w części niedostateczny, kandydat może egzamin powtórzyć, przyczem egzaminator doradzi kandydatowi termin w jakim, jego zdaniem, kandydat może najwcześniej przystąpić do egzaminu powtórnego, lub uzupełniającego.

§ 14. Przy egzaminie uzupełniającym należy ograniczyć się do zakresu wiadomości, co do których stwierdzono wyniki ujemne przy poprzednim egzaminie.

§ 15. Ponieważ pozwolenie, wydane na prowadzenie niektórych pojazdów, może być przez władze wojewódzkie zamienione na pozwolenie, upoważniające do prowadzenia wszelkiego rodzaju pojazdów niezarobkowych, jedynie na podstawie świadectwa Automobilklubu Polski, stwierdzającego, że kierowca posiada dostateczną znajomość prowadzenia wszelkiego rodzaju pojazdów, przeto takich kandydatów należy poddać tylko egzaminowi uzupełniającemu.

§ 16. Nie jest egzaminem uzupełniającym egzamin powtórny, do jakiego mogą się zgłaszać kandydaci, którym Władze Państwowe odbiorą pozwolenie już posiadane i uzależnią zwrot pozwolenia od przedstawienia ponownego świadectwa.

Takich kandydatów należy egzaminować ponownie tak z wiadomości teoretycznych, jako też i z umiejętności prowadzenia pojazdu mechanicznego.

CZĘŚĆ II.

Egzamin na prowadzenie pojazdów mechanicznych, nieprzeznaczonych do użytku publicznego.

§ 17. Jeśli do egzaminu na kierowcę pojazdów mechanicznych, nieprzeznaczonych do

użytku publicznego, zgłasza się kandydat, który nie posiada warunków przewidzianych w przepisach o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych, dla uzyskania tego pozwolenia, Automobilklub Polski powinien uzależnić odbycie egzaminu od zgody właściwej władzy administracji ogólnej.

§ 18. Egzamin składa się z dwóch części: a) teoretycznej, obejmującej znajomość przepisów drogowych, znajomość budowy pojazdu, tudzież umiejętność obchodzenia się z materjałami spalinowemi, oraz b) praktycznej, polegającej na sprawdzeniu umiejętności praktycznego kierowania pojazdem.

Egzamin rozpoczynać należy zasadniczo od części teoretycznej.

§ 19. W części teoretycznej egzaminu kandydat powinien wykazać znajomość: przepisów porządkowych na drogach publicznych, przewidzianych w ustawie z dnia 7.X. 1921 r., o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656 i Dz. U. R. P. Nr. 18 z r. 1928, poz. 151), oraz przepisów wykonawczych, na jej podstawie wydanych, jak również przepisów o ruchu na drogach, dominujących na obszarze województwa, w którem zamieszkuje kandydat, tudzież dokładnej wiadomości o znakach ostrzegawczych, ponadto znajomość przepisów o ruchu pojazdów mechanicznych i podstawowe wiadomości z zasad ruchu międzynarodowego. Kandydat powinien pozatem wiedzieć, jakie organy są uprawnione do wykonywania kontroli ruchu.

Przy tej części egzaminu należy posługiwać się rysunkami znaków ostrzegawczych i informacyjnych, a odnośnie do kandydatów, nieznających dokładnie języka polskiego, należy przekonać się, czy orjentują się w napisach, oraz czy umieją porozumieć się z organami kontroli drogowej.

Ponadto egzaminator powinien udzielić kandydatowi ogólnych wskazówek z zakresu przepisów o opłatach na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego.

§ 20. Kandydat powinien wykazać podstawowe wiadomości o ogólnej konstrukcji pojazdu mechanicznego, a w szczególności o działaniu hamulców i mechanizmu kierowniczego, oraz o ustawieniu latarń.

Kandydat powinien posiadać ogólne wiadomości o niebezpieczeństwach, grożących spowodu wadliwego obchodzenia się z materjałami spalinowemi, o właściwościach benzyny i mieszanek, sposobach przechowywania tych materjałów oraz zachowania się w razie pożaru pojazdu mechanicznego.

§ 21. Kandydat, musi znać zasady budowy pojazdów i zasady obchodzenia się z materjałami spalinowemi w zakresie, jaki mu jest niezbędnie potrzebny w praktyce do kierowania pojazdem i zapewnienia bezpieczeństwa ruchu i bezpieczeństwa publicznego.

§ 22. Do drugiej części egzaminu, t. j. do egzaminu praktycznego z umiejętności prowadzenia pojazdu mechanicznego, należy przystępować w zasadzie dopiero wówczas, gdy kandydat wykazał dostateczne teoretyczne wiadomości przepisów drogowych i znajomości pojazdu.

Egzaminator może, przed rozpoczęciem egzaminu praktycznego przekonać się o należytem działaniu wszystkich urządzeń pojazdu mechanicznego, przez osobiste poprowadzenie pojazdu na krótkiej przestrzeni (± 100 m.).

Niedopuszczalnem jest egzaminowanie na pojeździe ze źle działającemi hamulcami lub ze złym mechanizmem kierowniczym.

Egzaminator powinien pamiętać, że może być pociągnięty do odpowiedzialności za wypadki, spowodowane przez kandydata, o ile nie udowodni, że zastosował wszystkie możliwe środki ostrożności.

Nie należy wskazywać kandydatowi sposobu jazdy, a egzaminator powinien reagować osobiście dopiero w razie niechybnie grożącego wypadku, przez danie ustnej wskazówki, lub w razie koniecznym przez bezpośrednie osobiste działanie.

Należy zawsze przewidywać możliwość wypadku i być nań ciągle przygotowanym; z tego powodu powinien egzaminator siedzieć obok kierowcy.

Podczas jazdy należy również zwracać uwagę na sposób zachowania się kandydata, jego zdolność reagowania na objawy ruchu drogowego, stopień nerwowości kandydata, a w razie uzasadnionego podejrzenia o wady fizyczne lub psychiczne, albo nałogi, dyskwalifikujące go jako kierowcę, żądać ponownego zbadania lekarskiego, lub odmówić wydania świadectwa.

Teren do egzaminu praktycznego powinien być zasadniczo poziomy i wybrany w takiem miejscu, aby warunki ruchu publicznego nie przeszkadzały egzaminowi i sam ruch publiczny możliwie nie doznawał ograniczeń spowodu egzaminu.

Należy unikać ulic o znacznym ruchu przy początkowej fazie egzaminu.

Czas trwania egzaminu z jazdy może ulegać poważnym wahaniom, ponieważ zależy od wielu względów. W każdym razie należy z kandydatem wyjechać także na ruchliwy odcinek ulicy, by nie mieć żadnych wątpliwości co do oceny. O ile już podczas próby wstępnej, kandydat okaże się zamało przygotowanym, należy egzamin przerwać i dać ocenę niedostateczną.

Najdłuższy egzamin z jazdy nie powinien trwać ponad pół godziny, gdyż w tym czasie egzaminator może wytworzyć sobie potrzebny sąd.

Egzamin z jazdy na motocyklu, bez wózka doczepnego, powinien odbywać się w pobliżu egzaminatora. Jako podstawę do oceny należy przyjąć wykonanie koła o średnicy, nie więcej jak 5 m., wprawne ruszanie z miejsca, przekładanie biegów (od najniższego do najwyższego i od najwyższego do najniższego), zatrzymywanie się, wykonanie kilku ewolucyj ósemkowych, oraz pewność zachowania równowagi i wprawa w manipulowaniu przyrządami kierowniczemi.

Motocykliści na motocyklach z wózkami powinni ponadto zatoczyć koło o średnicy

± 3 m., przyczem baczyć należy, by wózek był nieobciążony, oraz, by koło wózka nie uniosło się. Następnie można dopiero wyjechać na ruchliwsze ulice.

Jako podstawy do niedostatecznej oceny wyniku egzaminu praktycznego z jazdy, należy przyjąć takie zachowanie się kandydata, które wskazuje, że kandydat nie może jeszcze samodzielnie kierować pojazdem bez obawy zagrażania bezpieczeństwu i porządkowi ruchu drogowego, a więc n. p. zbyt późno lub niedostatecznie reaguje na przeszkody w ruchu, traci panowanie nad pojazdem w razie niespodziewanej przeszkody, nie daje zawczasu przepisanych sygnałów (dźwiękowych i kierunkowych), wywołuje zamieszanie w ruchu drogowym, nie umie zmienić biegów bez odwracania uwagi od drogi i t. p. Nie należy jednak wymagać od kandydata posiadania dużej wprawy w kierowaniu pojazdem, cichej zmiany biegów, szybkiego tempa jazdy, zawracania w ruchliwych punktach, wjeżdżania tyłem w wąskie odcinki i t. p. umiejętności, które narazie nie są niezbędne kierowcy i których nabycie bywa wynikiem dłuższej praktyki.

§ 23. W razie pomyślnego wyniku egzaminu Automobilklub Polski wydaje kandydatowi świadectwo na druku, według wzoru, ustalonego w załączniku Nr. 1. Świadectwo powinno być zaopatrzone w datę, pieczęć Automobilklubu Polski, oraz podpisy: egzaminatora i drugiego członka Automobilklubu Polski, upoważnionego do podpisywania tych świadectw.

CZĘŚĆ III.

Egzamin na pozwolenie prowadzenia pojazdów mechanicznych, przeznaczonych do użytku publicznego.

§ 24. Egzamin kandydatów na kierowców pojazdów mechanicznych, przeznaczonych do użytku publicznego, może się odbyć dopiero gdy kandydat został skierowany do egzaminu przez właściwą władzę administracji ogólnej.

§ 25. Do egzaminu ma odpowiednie zastosowanie poprzednie postanowienie.

§ 26. Kandydat powinien wykazać dokładną znajomość: 1) przepisów porządkowych na drogach publicznych, wskazanych w § 19 niniejszego regulaminu; 2) o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych z uwzględnieniem: a) warunków technicznych, którym powinny odpowiadać pojazdy mechaniczne, dopuszczone do ruchu, oraz b) ruchu międzynarodowego, oraz 3) umiejętność czytania map samochodowych.

Ponadto egzaminator powinien udzielić kandydatowi ogólnych wskazówek z zakresu przepisów o opłatach na Państwowy Fundusz Drogowy od pojazdów mechanicznych i o przewozach zarobkowych pojazdami mechanicznemi z uwzględnieniem obowiązujących regulaminów przewozu osób i bagażu oraz przewozu towarów.

§ 27. W zakresie znajomości budowy pojazdów mechanicznych, kandydat powinien wykazać się dokładną znajomością: zasad budowy; działania i konserwacji poszczególnych części pojazdu mechanicznego.

§ 28. Kandydat powinien wykazać się umiejętnością ustalania uszkodzeń, przeprowadzania doraźnych napraw w zakresie, potrzebnym do utrzymania ruchu, w szczególności silnika, instalacji elektrycznej, chłodzenia, zapłonu i innych urządzeń, których prowizoryczna naprawa może być uskuteczniona bez pomocy warsztatu.

§ 29. Z dziedziny materjałów spalinowych powinien kandydat znać rodzaje paliwa, rozróżniać ich gatunki i właściwości, umieć obchodzić się z przechowywaniem zapasów paliwa w garażu i w pojeździe, oraz wykazać znajomość środków ratunkowych i zaradczych w razie pożaru pojazdu mechanicznego.

§ 30. Egzamin praktyczny z umiejętności prowadzenia pojazdu mechanicznego powinien wykazać całkowite opanowanie sztuki kierowania pojazdem we wszystkich warunkach ruchu drogowego.

Kandydat powinien wykazać się taką wprawą i pewnością w kierowaniu pojazdem na ulicach o najbardziej intensywnym ruchu, aby egzaminator mógł nabrać całkowitego przeświadczenia, że kierowca potrafi się odpowiednio zachować w wyjątkowych okolicznościach, jak silny boczny poślizg pojazdu („zarzucenie"), zjawienie się niespodziewanej przeszkody na drodze, uszkodzenie mechanizmu kierowniczego i t. p. Sposób kierowania pojazdem powinien wykazać spokój i całkowite opanowanie nerwowe kandydata, jego szybkość orjentacji w stale zmieniających się elementach ruchu drogowego, szybkość i trafność decyzji przy wyborze najwłaściwszego sposobu reagowania w miarę pojawienia się różnorakich przeszkód na drodze, czyli te wszystkie cechy, jakie powinny charakteryzować dobrego i doświadczonego kierowcę, od którego zachowania się zależy bezpieczeństwo nietylko osób, zwierząt i przedmiotów, znajdujących się na drodze, lecz i osób, które przez zajęcie miejsca w pojeździe zarobkowym powierzają swe bezpieczeństwo kierowcy, na którego wybór nie mają żadnego wpływu. W razie przekonania się, że kandydat nie opanował jeszcze umiejętności prowadzenia pojazdu w stopniu, wyżej wskazanym, lub w razie stwierdzenia jakichkolwiek braków co do kwalifikacji kandydata egzaminator powinien kandydata zdyskwalifikować i udzielić mu dokładnych wskazówek co do braków wiadomości i sposobu ich uzupełnienia.

§ 31. Jeśli kandydat przy egzaminie teoretycznym i praktycznym wykazał zadawalniające wiadomości i umiejętność prowadzenia, Automobilklub Polski wydaje mu świadectwo na druku według wzoru załącznika Nr. 2. Świadectwo powinno być zaopatrzone w datę, pieczęć Automobilklubu Polski, oraz podpisy: egzaminatora i drugiego członka Automobilklubu Polski, upoważnionego do podpisywania tych świadectw.

Załącznik Nr 1 (na blado-zielonym papierze)

AUTOMOBILKLUB POLSKI

BIURO TECHNICZNE

w .... dn. .... 193.........

Nr. ....

DO **URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO** ....
KOMISARJATU RZĄDU NA M. ST. WARSZAWĘ*)

w miejscu.

Na podstawie wyników egzaminu, przeprowadzonego po myśli obowiązujących przepisów o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych, przez ...., Automobilklub Polski stwierdził,

że pan ....

zamieszkały w ....

posiada dostateczną:

1. Praktyczną umiejętność prowadzenia samochodów i motocykli z wózkiem doczepnym (bez wózka doczepnego*),
2. Znajomość porządkowych przepisów drogowych tak ogólnych jak i szczegółowych, obowiązujących na obszarze województwa .... m. st. Warszawy*).
3. Podstawowe wiadomości techniczne o ogólnej konstrukcji pojazdu mechanicznego i o działaniu głównych jego części w zakresie niezbędnym dla kierowcy niezawodowego*),
4. Umiejętność obchodzenia się z benzyną i innemi materjałami spalinowemi w zakresie niezbędnym dla kierowcy niezawodowego*).

Tożsamość osoby egzaminowanego została stwierdzona na podstawie ....

....

Uwagi egzaminatora ....

....

Automobilklub Polski
(podpisy)

m. p.

*) Niepotrzebne zakreślić.

Załącznik Nr. 2 (na blado-czerwonym papierze).

AUTOMOBILKLUB POLSKI
BIURO TECHNICZNE
w ....

.... dn. .... 193 ...

Nr. ..../..........

DO URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO ....
KOMISARJATU RZĄDU NA M. ST. WARSZAWĘ *)
w miejscu.

Automobilklub Polski na podstawie wyników egzaminu, przeprowadzonego po myśli obowiązujących przepisów o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych przez .... stwierdza że pan .... zamieszkały w .... posiada dostateczną:

1. praktyczną umiejętność prowadzenia samochodów i motocykli z wózkiem doczepnym (bez wózka doczepnego *), przeznaczonych do użytku publicznego,
2. dokładną znajomość porządkowych przepisów drogowych tak ogólnych jak i szczegółowych, obowiązujących na obszarze województwa .... m. st. Warszawy *), jak również przepisów o zarobkowym przewozie osób i towarów pojazdami mechanicznemi oraz przepisów o Państwowym Funduszu Drogowym,
3. dokładną znajomość konstrukcji pojazdu mechanicznego i działania jego części,
4. umiejętność przeprowadzenia doraźnych napraw pojazdu w zakresie potrzebnym do utrzymania ruchu,
5. umiejętność obchodzenia się z benzyną i innemi materjałami spalinowemi.

Tożsamość osoby egzaminowanego stwierdzono na podstawie ....
....

Uwagi egzaminatora ....
....

Automobilklub Polski
(podpisy)

m. p.

*) Niepotrzebne zakreślić.

SPROSTOWANIE.

W ostatnio wydanych Przepisach projektowania i budowy kolei normalnotorowych użytku publicznego Nr. D. 16, zauważono następujące błędy, które niniejszem prostuje się:

na str. 11 wiersz 6 i 7 od góry:

zamiast: „na szla łukiem o promieniu 5000 m.",

powinno być: „na szlaku łukiem o promieniu 10 000 m.";

na str. 28 wiersz 10 i 13 od góry:

zamiast: „§ 57 ust. 6",

powinno być: „§ 57 ust. 10 p. 6".

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa Nr 82935. 20 IV.36. 8800.

SPROSTOWANIE.

W ostatnio wydanych Przepisach projektowania i budowy kolei normalnotorowych użytku publicznego Nr. D. 16, zauważono następujące błędy, które niniejszem prostuje się:

na str. 11 wiersz 6 i 7 od góry:

zamiast: „na szlaku łukiem o promieniu 500 m.",

powinno być: „na szlaku łukiem o promieniu 10 000 m.";

na str. 28 wiersz 10 i 13 od góry:

zamiast: „§ 57 ust. 6",

powinno być: „§ 57 ust. 10 p. 6".

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa Nr [illegible]

WARUNKI PRENUMERATY. Prenumeratę przyjmuje Administracja Wydawnictw M. K. (Warszawa, ul. Chałubińskiego Nr. 4, pokój Nr. 123, II p., telefon Nr. 8-26-28. Konto czekowe P. K. O. Nr. 30.080). Prenumerata wynosi rocznie 8 zł. kwartalnie 2 zł. Cena każdego numeru 70 gr.

Prenumeratę wpłacać należy przed początkiem każdego kwartału, półrocza lub roku.

Zamówienia na prenumeratę jak również na numery pojedyńcze wykonywa się jedynie po wpłaceniu należności.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do właściwych urzędów pocztowych niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacyj spóźnionych lub wniesionych niewłaściwie nie uwzględnia się.

Poszczególne numery są do nabycia w Administracji Wydawnictw M. K. lub w składnicach Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych.